

— при условията на евентуалност: да се върне делото на Общия съд, който да се произнесе отново, в друг състав, по съществуващото на същото,

Правни основания и основни доводи

Обжалваното определение е незаконосъобразно по следните причини: а) неправилно, погрешно и неразумно тълкуване и прилагане на правните принципи относно деликтната отговорност, както и немотивирано и нелогично непознаване на съдебната практика на Европейския съюз в това отношение; б) пълна липса на мотиви, явна грешка в преценката, изопачаване и преиначаване на фактите, лъжлив, непълен и неправилен анализ на предоставените от жалбоподателя доказателства, нарушаване на задължението *clare loqui*, несъгласуваност, неоспоримост, произволност, нелогичност, ирационалност и неразумност; в) липса на произнасяне по основни аспекти на спора и пълна липса на разследване; г) избягване на задължението от страна на съда да основе твърденията си, включително що се отнася до преценката на доказателствата, на опита и на здравия разум; д) неправилно, погрешно и неразумно тълкуване и прилагане на правните принципи относно тежестта на доказване пред съда.

Жалба, подадена на 27 септември 2010 г. от Deutsche Post AG срещу определението, постановено от Общия съд (първи състав) на 14 юли 2010 г. по дело T-570/08, Deutsche Post AG/Европейска комисия

(Дело C-463/10 P)

(2010/C 328/32)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Deutsche Post AG (представители: J. Sedemund и T. Lübbig, Rechtsanwälte)

Друга страна в производството: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

— да се отмени изцяло Определението на Общия съд (първи състав) от 14 юли 2010 г. по дело T-570/08,

— да се отхвърли възражението за недопустимост, направено от Комисията пред Общия съд,

— да се отмени решението на Европейската комисия от 30 октомври 2008 г. относно „разпореждането за информация“ съгласно член 10, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 659/1999 в производството „Държавна помощ C-36/2007 — Германия; държавна помощ в полза на Deutsche Post AG“,

— да се осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Настоящата жалба е подадена срещу определението на Общия съд, с което е отхвърлена като недопустима жалбата на жалбоподателя срещу разпореждането от 30 октомври 2008 г. на Комисията за представяне на информация, изпратено до Федерална република Германия в производството относно държавната помощ, отпусната на жалбоподателя.

Основният въпрос в настоящата жалба е дали и при какви условия може да се оспорва разпореждането на Комисията за представяне на информация съгласно член 10, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 659/1999. Според жалбоподателя жалбата срещу решение, с което се разпорежда представянето на информация, притежавана само от жалбоподателя, е допустима само ако то поражда съмнения дали са спазени процесуалните изисквания на член 10, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 659/1999 и дали е необходима поисканата информация.

Общият съд обаче отхвърлил допустимостта на такава жалба с довода, по същество, че разпореждането за информация няма правни последици. Според Общия съд става въпрос просто за временна мярка, която единствено подготвя крайното решение.

Жалбоподателят излага пет правни основания.

1. В определението си Общият съд отказал да признае, че като правно обвързващ акт на Европейския съюз разпореждането за информация подлежи на контрол от страна на европейските съдилища. Държавата членка имала императивното задължение съгласно член 10, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 659/1999 във връзка с член 288, параграф 4 ДФЕС, и в съответствие с принципа на лоялно сътрудничество съгласно член 4, параграф 3 ДЕС, да представи поисканата информация. Тъй като държавата членка била длъжна да изпълни решението, задължението за представяне на информация било прехвърлено директно на жалбоподателя, който (единствен) разполага с поисканата информация.

2. На следващо място, Общият съд отказал да признае, че ако държавата членка и пряко засегнатото предприятие са длъжни да представят каквато и да било информация, поискана от Комисията на основание на член 10, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 659/1999, без да се отчита дали изобщо са спазени процесуалните изисквания на член 10, параграф 3 и дали информацията има някаква връзка с производството за контрол на държавни помощи, това би било несъвместимо с гарантираната от правото на Съюза правна защита.

3. Общият съд тълкувал неправилно член 10, параграф 3 и член 13, параграф 1, трето изречение от Регламент (ЕО) № 659/1999, понеже отказал да признае, че решението за изискване на информация има преки последици за правното положение на държавата членка и за засегнатото предприятие и поради това, че член 13, параграф 1, трето изречение от Регламент (ЕО) № 659/1999 дава възможност на Комисията да вземе решение относно евентуална държавна помощ, ако държавата членка не изпълни разпоредбата за информация, въз основа на наличната информация. Произтичащото от това намаляване на тежестта за Комисията за доказване съществено влошавало процесуалното положение на засегнатото предприятие, което практически било принудено да представи поисканата информация, за да защити правата си.
4. Освен това Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, тъй като приел, че решението за изискване на информация няма никакви правни последици, поддържайки че то е просто временна мярка, която подготвя крайното решение. Така Общият съд отказал да признае, че това не изключва възможността за оспорване на мярката, когато самата твърдяна за временна мярка — като решението съгласно член 10, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 659/1999 — има вредоносни правни последици.
5. На последно място, Общият съд отказал да признае, че извършените от Комисията нарушения при приемането на решението за изискване на информация не могат да бъдат отчетени в достатъчна степен при обжалване на крайното решение, по-специално защото на този етап не е възможно да се оспорва това, че не е установена цялата фактическа обстановка в случая. Същевременно обаче временното съобряване с незаконосъобразното разпореджане за информация можело да доведе засегнатото предприятие, както в настоящия случай, до значителни разходи на време и парични средства.

Преюдициално запитване, отправено от *Landgerichts Gießen* (Германия) на 28 септември 2010 г. — Наказателно производство срещу *Strafverfahren/Baris Akyüz*

(Дело С-467/10)

(2010/С 328/33)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Landgericht Gießen

Страна в главното производство

Baris Akyüz

Преюдициални въпроси

Трябва ли

- а) член 1, параграф 2 във връзка с член 8, параграф 4, втора алинея от Директива 91/439/ЕИО на Съвета от 29 юли 1991 година относно свидетелствата за управление на моторни превозни средства ⁽¹⁾,
- б) член 2, параграф 1 във връзка с член 11, параграф 4 от Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно свидетелства за управление на превозни средства (преработена) ⁽²⁾,

да се тълкуват в смисъл:

1. че не допускат държавата членка (приемащата държава) да откаже да признае на територията си свидетелство за управление, издадено от друга държава членка (държавата на издаване), когато придобиването на свидетелството за управление в държавата на издаването му се предхожда от отказ да се издаде такова свидетелство в приемащата държава, тъй като физическите и психологическите изисквания за безопасно управление на моторно превозно средство не са изпълнени;
2. при утвърдителен отговор на първия въпрос — че не допускат държавата членка (приемащата държава) да откаже да признае на територията си свидетелство за управление, издадено от друга държава членка (държавата на издаване), когато придобиването на свидетелството за управление в държавата на издаването му се предхожда от отказ да се издаде такова свидетелство в приемащата държава, тъй като физическите и психологическите изисквания за безопасно управление на моторно превозно средство не са изпълнени, и когато се установи — въз основа на посоченото в свидетелството за управление, на друга неоспорима информация, произхождаща от държавата на издаване, или въз основа на други [ориг. 3] безспорни сведения, по-специално евентуална информация от самия притежател на свидетелството за управление или други сигурни сведения, известни на приемащата държава — че е налице нарушение на изискването за обичайно пребиваване по член 7, параграф 1, буква б) от Директива 91/439/ЕИО, съответно по член 7, параграф 1, буква д) от Директива 2006/126/ЕО,

— а ако другите неоспорими сведения, по-специално евентуалната информация от самия притежател на свидетелството за управление или другите сигурни сведения, известни на приемащата държава, не са достатъчни, то произхожда ли информацията от държавата на издаване по смисъла на практиката на Съда, когато е съобщена не пряко, а опосредено, под формата на основано на такава информация съобщение от друго, по-специално от посолството на приемащата държава в държавата на издаване;

3. че не допускат държавата членка (приемащата държава) да откаже да признае на територията си свидетелство за управление, издадено от друга държава членка (държавата на издаване), когато е установено, че макар да са изпълнени формалните изисквания за придобиване на свидетелство за управление в държавата на издаването му, престоят в тази държава е осъществен с единствената цел да се придобие свидетелство за управление, а не с цел, която е защитена от правото на ЕС, по-специално от основните свободи съгласно ДФЕС и от Хартата на